

Tíz év a nép szolgálatában

Irta: Kelemen Sándor
a Munkásörtség
Szeged városi parancsnoka

Vajon ki nem emlékezik vissza szívesen, büszkeséggel 1957. sokat ígérő tavasz elejére, amikor először jelentek meg Szeged utcáin, a dolgozó tömegek előtt, a kék overálba öltözött munkásörögök, farkasszemet nézve az akkor még néha nyíltan provokáló ellenforradalmi elemekkel és huligánokkal. Nem kell különösebben elemezni és részletezni azokat a körülményeket, azt a helyzetet, mely az ellenforradalom után jellemezte városunk életét 1957. első napjaiban. Ezeket a napokat nyugodtan úgy is jellemezhetnénk, mint a politikai felocsúdnás napjait, mert valóban valahogy így is volt...

Az ellenforradalom őrvongó forgószela után véstelen csend következett be, amikor mindenki azt kérdezte önmagától, hogy most mit kellene tennünk? Ezt az időt használták ki az egymásra talált kommunizmus, a becsületes, rendszerünkhez hű párttagok, a parasztság és értelmiségiek, akiknek a kérésére, követelésére a párt javaslatára megszületett a felfegyverzett munkásőrség és egyéb területen dolgozó hadserege, a Munkásörőség. Később volt számunkra a történelmi lecke, melyet kaptunk, de meg kellett tanulnunk és tanulságként kell kezelnünk a jövőben is.

Kikre számíthatunk ebben az időben elsősorban? A feltett kérdésre önmagától adódik a válasz — a sok politikai harcban kipróbált kommunizmusra, a több évtizedes mozgalmi harcokban megőrzött veteránokra, akik idős korukról megfélemlítve, a lelkesedéstől átfutva ragadtak fegyvert, és álltak a proletárhaza védelmére.

Az egy évtized távlatából még ma is csak megilletődötten tudunk gondolni ezekre az emberekre, akik közül ma már sokan nincsenek közöttünk, akik kivették részüket mindabból, mely telítve volt nemcsak örömteli munkával, hanem komoly nehézségekkel is. Minden tisztelet és megbecsülés ezeknek az embereknek szól, akik tíz éve állnak fegyverrel a kezükben, akik küzdöttek az ellenforradalmi szenny ellen, küzdöttek az egyes emberek megátalkodottságával szemben, vagy gyűjtöttek világosságot az egyes megtévedt emberek fejében. Talán közhelyként hangzik némelyek számára, amikor kijelentjük, hogy megkülönböztetett tisztelettel állunk ezek előtt az emberek előtt, és mindenkor kitüntetésnek vesszük, hogy ilyen embereknek lehetünk a parancsnokai.

A megalkulás és az azt követő készülségi állapot után kemény munka következett. Ez jelentette számunkra azt, hogy e lelkes tömeget kemény, fegyvermezett, fegyveres egységgé szervezzük, kovacsoljuk, mely képes minden időben és minden körülmények között a kitűzött harcfelelősséget eredményesen végrehajtani. Ebben az időben még felsőbb szerveinktől sem számíthatunk segítségre, így a kezdeti idő útkeresésében támogatónk mindig a párt volt, amely megszabta számunkra és kijelölte a célt, a feladatot, az utat.

Ezeket az időket követik azok az egyszerű munkás-hétköznapi, melyeket mi az akkori idők meghatározásában a konszolidáció éveinek nevezünk. Ekkor térhettünk rá a Munkásörőség szervezett-szerű és felülről irányított egységes kiképzési rendszerére.

Ezekre az időszakokra nemcsak a kemény kiképzési munka, hanem a

szívós, felvilágosító, politikai munka is a jellemző. Köztudott dolog volt egyes elvtársaink között az a helytelen nézet, mely ellenezte a Munkásörőség politikai befeléfordultságának feloldását. A felvilágosító munka eszközével, meg tudjuk értetni ezekkel az elvtársainkkal, hogy a munkásörőség nemcsak a kommunizmus, hanem az egész szocializmust építő társadalom, s a becsületes és a rendszerünkhöz hű párttagok, akik vállaltva harcolhatnak a szocialista hazáért, együtt a kommunizmusért. A fiatalok felvételével kapcsolatosan is alakultak ki helytelen nézetek. Egyesek azt tartották, hogy a mai fiatalság nagy része nem alkalmas a mozgalmi munkára. Ezt is leküzdöttük.

Ma már túl vagyunk mindezen gondokon, mert az élet bizonyította be nézetünk helyességét, igazságát. Így vált Munkásörőségünk a párt egyik legfontosabb nevelő iskolájává. Ma már sok olyan elvtárral büszkélkedhetünk, akik itt a Munkásörőségben tanulták meg a mozgalmi munka ábécéjét, váltak tevékeny tagjaivá nagymúltú pártunknak. E sorok leírásával nemcsak eredményeinket, hanem a lezajlott tíz év problémáit is őszintén meg kívántam említeni. Csak így teljes az a kép, melyet a város dolgozói elé kívántunk tárni. Ezen nincs mit szégyelnünk, nincs mit szégyenkeznünk, mert nézetünk szerint az a kollektív erő, mely nemcsak dícsésként, hanem fel meri tárni hibáit is.

Biztosíthatunk mindenkit, hogy a jövőben is, a fegyveres kiképzés mellett, a legfontosabb feladatunknak a politikai nevelést fogjuk tartani. A jelenlegi politikai viszonyok között, a jelen nagy gazdaságpolitikai célkitűzéseink sikeres végrehajtása érdekében ezt tartjuk a legszükségesebbnek.

Munkásörögünk szilárdan állnak a proletárdiktatúra védelmében és ahhoz kétség nem fér, hogy ezt esetleges adódó alkalommal be is tudnák bizonyítani. Elvtársaink megállják helyüket az élet minden területén. Üzemeink, vállalatunk párt és gazdasági vezetése mindenkor számíthat becsületes, áldozatos munkájukra. Ezt bizonyítják azok a gazdasági és munkásikerek, melyet felmutathatunk egy-egy üzem termelési eredményeiben. Ezt bizonyítják a különböző üzemekben megalakult munkásörög szocialista brigádok, amelyek élénjárnak a szocialista munkaversenyben.

A Munkásörőség a szocialista forradalom egyik fegyveres szerve, melynek tagjai a népi hatalomhoz, a szocializmushoz hű és legáldozatkészebb emberek szervezett egységét alkotják. A Munkásörőség hazánk védelmi erejének szerves része és arra hivatott, hogy a párt vezetése és útmutatása alapján testvéri együttműködésben a társfegyveres erővel és testülettel, szilárdan őrködjék hazánk békéje, függetlensége, belső rendjének szilárdasága felett.

Ha az eltelt tíz év munkásságából mérleget állítunk, számunkra feltétlenül azt kell megállapítanunk, hogy eredményeink figyelemreméltóak. Elvtársaink nemcsak a fegyveres kiképzésben, termelésben, hanem az élet minden területén kiveszik a részüket a politikai és társadalmi munkából. Pártaktivistáink, népfrontaktíváink, tanácsstagjaink nagy megbecsülésnek örvendenek, mert határozott és iránymutató, részrehajlás nélküli fellépésükkel mindenkor tekintélyt és

tiszteletet tudnak maguknak teremteni. Igaz, egységünk még olyan helyzetbe nem került, hogy az elemi csapások okozta károk elhárításában részt vett volna, ilyen próbára még nem tett bennünket az élet, de számtalan esetben végeztünk komoly, közérdeket jelentő társadalmi munkát szerte a város területén. Ezért sok esetben elismerésben részesítettek bennünket államhatalmi szerveink és a dolgozó tömegek. Nincs szebb dolog annál, mint amikor ilyen testület munkájáról, mint a miénk, a dolgozó hétköznapi emberek elismeréssel beszél és bizalommal tekint fel ránk. Mert higgye el mindenki, hogy ennél nagyobb kitüntetést nem kaphat testület!

Most, amikor a tizedik évforduló ünnepélyes pillanatait éljük, nem haladhatunk el úgy, hogy ne emlékeznénk meg azokról az elvtársainkról, akik a kezdet nehéz napjaiban együtt voltak velünk, segítettek, biztattak bennünket munkánkban. Nem léphetjük át az újabb évtized küszöbét úgy, hogy ne gondoljunk megilletődötten azokra az elvtársakra, akik már kidőttek mellőlünk. Néma tisztelettel adozunk emléküknél...

Amikor visszatérünk a munkásörőségben gazdag és tevékeny tíz esztendőre, akkor egy szempillantás alatt elsuhan előttünk a múlt. Az eltelt évek munkásörög tradíciói, megnyilvánulásai villannak fel bennünk s az emlékek egy-egy akciónkról. Filmszerűen perog le előttünk az elmúlt tíz év minden jelentős munkásörög-eseménye. Ilyenkor tudjuk meg, hogy mit jelent munkásörögnek lenni. Ilyenkor érezzük át, hogy mit jelent áldozatos munkát végezni a közös ügy érdekében. Hány át nem aludt éjszaka, hány szolgálati nap van elvtársaink mögött, amikor esőben, sárban, hófúvásban ott álltak, ahová állítottuk őket! Köszönet jár érte.

De ha érdeméről beszélünk, akkor tiszteletteljesen köszöntsük a mi hű segítőtársainkat, munkásörög asszonyainkat, lányainkat, munkásörög feleségeket, akik áldozatosan állnak őrt otthon a családi tűzhelynél akkor, amikor a család jobban megkívánná a férfit, a családfőt. Nagy és áldozatos munka ez, melyet azonban továbbra is igénylünk a munkásörög feleségektől. De köszönet jár a vállalatunk, üzemeink párt és gazdasági vezetőinek is, akik lehetővé teszik számunkra azt, hogy munkásörögünk üzemeinkből eljöhessenek a foglalkozásokra.

Bizonyára minden munkásörög átérzi, hogy az eltelt tíz évben becsülettel teljesítettük vállalt kötelezettségeinket. A szabadidőből felhasználva sok óra, a végrehajtott tetteink fémlélik az áldozatos munkát. Ez a munka pedig a nép, a párt megbecsülésének a forrása. Mint minden ilyen évfordulónál, akkor cselekszünk helyesen, ha feladatainkat figyelembe vesszük, s ebből kiindulva készülnünk fel, hogy átlépjük az újabb munkásörög évtized küszöbét.

Mit is kívánhatnánk mindehhez elvtársainknak? Legyenek elvhűek, kemények és bátrak, legyenek áldozatvállalók, mérhetetlenül szeressék szocialista hazájukat! Tegyéek magukévá és minden erejükkel segítsék pártunk IX. kongresszusának határozatainak eredményes megvalósítását! Mert higgye el mindenki és minden munkásörög, hogy nincs szebb és megtisztelőbb feladat, mint ezt a nagyra hivatott és dolgozó népet feltevelni, mély tisztelettel, odaadással szolgálni.

Kommunista aktívaülés Makón

Szombaton délelőtt Makóra látogatott Komócsin Zoltán elvtárs, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára és Győri Imre elvtárs, a Központi Bizottság tagja, a Csongrád megyei pártbizottság első titkára. Makó és a járás községeinek vezető kommunizmus-táival és gazdasági vezetőivel a városi tanács nagytermében találkoztak. Szőnyi Ferenc elvtárs, a járási pártbizottság első titkára nyitotta meg az aktívaülést, amelynek résztvevői egyperces néma felállással adóztak az elhunyt Szabó János, a párt- és a munkásmozgalom régi harcosa emlékének.

Komócsin Zoltán elvtárs előadásában az időszerű nemzetközi kérdésekről adott nagy érdeklődéssel kísért tájékoztatást.

Komócsin Zoltán elvtárs látogatása Zákányszéken

Komócsin Zoltán elvtárs, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára szombaton az esti órákban Zákányszék-re látogatott. A községi művelődési házban találkozott a lakossággal. Tájékoztatót adott a magyar mezőgazdasági helyzetéről, feladatairól, fejlődésének perspektíváiról, valamint az új választási törvényről, a választások előkészületeiről.

Az esti nagygyűlésen részt vett Rózsa István elvtárs, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának titkára, Csápenszki István elvtárs, a szegedi járási pártbizottság első titkára és Farkas István elvtárs, a szegedi járási tanács vb elnöke.

Megbeszélések a József Attila Tudományegyetemen

Szombaton délelőtt a szegedi József Attila Tudományegyetem és a Csongrád megyei, illetve a Szeged városi pártbizottság képviselői beható eszmecsere-t folytattak különböző egyetempolitikai és tudománypolitikai nevelési és oktatási kérdésekről.

Dr. Szabó Zoltán akadémikus, a JATE rektora ismertette a múlt év munkájának eredményeit és az egyetem gondjait, majd az egyetem oktatói előtt álló feladatokat fogalmazta meg a jelenlevők előtt. A vitában részt vett Siklós János, a Magyar Szocialista Munkáspárt Csongrád megyei bizottságának titkára és Sipos Géza, a Szeged városi pártbizottság titkára. Beható vita alapján kialakították az egyetem és Szeged, Csongrád megye együttműködésének néhány lényeges elvi és gyakorlati módozatát. Mindkét részről szükségesnek tartották a hasonló jellegű megbeszéléseket, eszmecseréket.

Harminckétezren a járási jelölő gyűléseken

Ülésezett a Hazafias Népfront szegedi járási bizottsága

Tegnap délelőtt összegezte a tanácsági jelölő gyűlések tapasztalatait a Hazafias Népfront járási bizottsága. A megbeszélésen részt vett Farkas István és dr. Beretzki János, a szegedi járási tanács vb elnöke, illetve vb titkára, Kiss István, az MSZMP szegedi járási bizottságának osztályvezetője.

Sajó Gyula, a Hazafias Népfront járási bizottsága elnökének üdvözlő szavai után Kalapos István, a Hazafias Népfront járási bizottságának titkára ismertette a jelölő gyűlések eredményeit és tapasztalatait. A járásban összesen 75 ezer 932 választópolgárból 32 ezer 607-en vettek részt a négy országgyűlési képviselő, 24 megyei, 58 járási és 1185 községi tanácsjelölő gyűlésen. A lakosság bizalommal és egyetértséggel fogadta a Hazafias Népfront jelöltjeit, hat helyen állították újabb személyt az első számú jelölt mellé, 26 gyűlésen pedig más tanácsjelöltet javasoltak. Dr. Abraham Antal, a járási tanács vb elnökhelyettese, a Hazafias Népfront járási bizottságának alelnöke 57 járási tanácsjelölt elfogadását és egy jelölt elutasítását javasolta a bizottsági ülésnek. Ismertette, hogy a járási tanácsba 32 régi és 26 új személyt jelöltek a falvakban. A népfrentbizottsági ülés foglalkozott a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 50. évfordulójának méltó megünneplésével. Kiss István, a járási pártbizottság osztályvezetője javasolta, hogy alakítsanak a járásban egy MSZBT csoportot, mely összefogja, irányítja azokat a rendezvényeket és kiállításokat, melyek a Szovjetunió gazdasági és kulturális eredményeit, illetve a szovjet nép életét ismertetik. Ez alkalomból több turistacsoport látogat majd el szovjet földre.

„Magyar hét” a szovjet sajtóban

Budapest felszabadulásának évfordulója, február 13-a megemlékező írások egész során keresztül hozta közelebb a „Duna gyöngyét” a szovjet olvasókhöz. A magyar-szovjet barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási szerződés évfordulója ezen a héten immár másodszor adott gazdag magyar témát a moszkvai lapoknak. A szombati Pravda első oldalán ismertette azt a táviratot, amelyet Breznszjev, tá, Garasin Rudolfot és Koszigin és Podgornij küldött az évforduló alkalmából a magyar vezetőkhez. Ugyancsak a Pravda hasábjain láttuk Gromiko szovjet külügyminiszter magyar kollégájához, Péter Jánoshoz intézett táviratát. A moszkvai lapok, amelyek beszámoltak a Barátság Házában pénteken este megrendezett jubileumi estéről, sok cikket szenteltek a szerződés évfordulójának. A Pravda budapesti tudósítója „Vörös magyarok” címmel két magyar internacionális-íratot, amelyet Breznszjev, tá, Garasin Rudolfot és László Aladárt mutatott be a lap olvasóinak.

(Szmegnyei Károlyné felvétele)